

[Justitsministeren.]

holds ophævelse på grund af barnets åndssvaghed eller sindssygdom. Det ærede medlem fru Nina Andersen var personlig betænkelig. Det ærede medlem fru Erna Sørensen ville erstatte udtrykket „ånds-
svaghed“ med udtrykket: „evnesvaghed“ — jeg er ikke sikker på, at de to udtryk dækker det samme. Det bliver sikkert kun i meget få tilfælde, § 17 vil blive anvendt. Jeg har imidlertid været stillet overfor tilfælde, hvor jeg mener det måtte føles urimeligt at opretholde kravet om, at adoptionen skulle forblive bestående. Jeg kan således nævne et tilfælde, der i disse dage er forelagt mig: et ægtepar adopterer et barn, de lader barnet undersøge af en børnespecialist, og barnet er undersøgt på det børnehjem, hvor det er: specialisten fraråder ikke adoption, og først efter at barnet er adopteret og ført hjem, konstateres det, at man har vanskeligt ved at komme i kontakt med det; det viser sig så ved en efterfølgende undersøgelse, at det ikke, som man troede, er barnets hørelse, der er noget i vejen med, men at barnet er dybt åndssvagt, og at adoptanterne aldrig vil kunne komme i kontakt med dette barn. Jeg kan ikke komme bort fra, at det synes mig urimelig hårdt, at den nuværende lovgivning tvinger adoptanterne til at opretholde et sådant adoptivforhold.

Jeg forstår, at det ærede medlem hr. Gideon foretrækker en valgfri ordning. Jeg vil dog gerne påny henvise til erfaringerne fra Norge og England og iøvrigt til de betragtninger, jeg ved lovforslagets fremsættelse fremførte til støtte for en entydig ordning. Det ærede medlem afviste sådan set de norske erfaringer med, at der her er tale om et nyt institut. Jeg forstår ikke rigtig relevansen. Forholdet er jo dette, at den oprindelige norske lov er fra 1917, og det er på baggrund af erfaringer, at man efter denne lange årrække i 1935 gik over til at instituere den stærke adoption.

Så er der een ting, jeg gerne vil sige — det gælder vistnok samtlige ærede ordførere —: jeg synes, man er lidt for tilbøjelig til næsten udelukkende at fremdrage de arveretlige synspunkter. Jeg er ikke sikker på, at disse arveretlige problemer i praksis spiller så forfærdelig stor en rolle. På mig virker det lidt inkonsekvent, at man lægger

hovedvægten så stærkt på det arveretlige, når man iøvrigt er enig om, at forældremyndighed, værgemål o. s. v. skal overgå til adoptivforældrene. Det forekommer mig, at man her overvurderer noget, som i praksis har en væsentlig mindre betydning.

Det ærede medlem hr. Gideon var inde på den tanke, at man måske i visse tilfælde kunne starte med en svag adoption og derefter overgå til en stærk. Det kan naturligvis overvejes; på forhånd er jeg instinktivt imod dette, at man ligesom prøver foretagendet lidt og derefter uddyber forbindelsen. Jeg synes, der må træffes en afgørelse ad een gang.

Det ærede medlem nævnte spørgsmålet om en faders ret til at adoptere sit udenfor ægteskab fødte barn. Jeg henviser i så henseende til de bemærkninger, der står i lovforslaget, og til mine udtalelser i fremsættelsestalen.

Endelig vil jeg gerne sige, at jeg personlig er tilhænger af, at vi ophæver § 13, stk. 2, i den gældende lov. Når jeg røbede nogen tvivl på dette punkt i fremsættelsestalen, var det kun, fordi jeg — måske ganske overflødig — ville henlede det høje tings opmærksomhed på, at der her var et spørgsmål, man kunne diskutere; jeg vidste på forhånd, der var uenighed indenfor min egen gruppe — jeg kan tilføje: også indenfor regeringen — om, hvorvidt det ville være rigtigt at ophæve reglen. I dag vil jeg gerne understrege, at jeg personlig mener, at § 13, stk. 2, bør ophæves. Jeg begrundet det med, at den arveretlige status ikke er en retsstilling, og henviser til, at hvor vi iøvrigt har ændret de arveretlige regler, selvom det betød begrænsning i arveretten for nogle, har vi gjort det på en sådan måde, at ved dødsfald indtrådt efter lovændringen gælder de nye regler.

Jeg kan i den forbindelse henvise til, hvad der skete, da man i 1857 ændrede Danske Lovs bestemmelse om, at mænd tog dobbelt arvelod i forhold til kvinder. Da sagde man ikke, at dette ikke skulle træde i kraft for dem, der levede i øjeblikket, skønt man med nogen ret kunne hævde, at sønnerne herved blev ramt, idet de hidtil efter Danske Lov havde ret til at få dobbelt så meget som døtrene, når arven blev udbetalt. Hvis de nu var så heldige, for at sige det kynisk, at forældrene døde,